

По молитвите на светите наши отци Николай и Спиридон...

ЗА ИЗПОВЯДВАНЕТО НА ПРАВОСЛАВНАТА ВЯРА

(06.12.2021 г.)

Част II-ра

Във всичко трябва да имаме православна вяра – било то мъченичество чрез проливане на кръвта си или чрез изпитание на съвестта, било то изповядване на вярата. Само тогава ставаме съпричастни на светостта на Отец и Син, и Свети Дух. Обърнахте ли внимание преди малко, преди да се причастим, а и на всяка света литургия преди да се причастим, какво казваме? „Вярвам в един Бог...“. Епископът (ако няма епископ свещеникът) вътре в олтара успоредно с хората навън и с певците тихо казва Символа на вярата. Ако не кажеш Символа на вярата православно, не трябва да се причастяваш. Чувате ли? Ако не кажем правилно Символа на вярата и сложим вътре неправославни изрази, не можем да се причастим с Тялото и Кръвта Христови. Т.е. няма да ни бъдат простени греховете ни, защото няма да имаме прошка на греховете и няма да имаме вечен живот.

Само голямата милост на Спасителя Христос може да ни спаси. Това не го управляваме ние. Друг е господарят. Когато иска спасява. Но ние знаем кой кораб може да премине през голямото море на този свят и да ни отведе във вечния живот, в страната на живите. Този кораб е единствено православната Църква. „Една свята вселенска и апостолска църква“ е православната. Защо?

Не защото има най-много вярващи, както казват папистите, а защото пази православната вяра на светците. И на второ място (нещо, което забравяме) е, че тя единствена предлага лечебен способ как чрез православно подвижничество и вяра да излекуваме нашето сърце от страстите и грешките ни – били те наследствени или придобити впоследствие. И нека да пребъдват в Божията слава светите отци и майки, които дори са написали в книгите как се концентрира умът и как се очиства сърцето.

Тя неща сме ги казвали и друг път, но всичко това се нарича с една дума: покаяние. Католикът си мисли, че покаянието е съжаляване за грешката. И Юда беше осъзнал и съжали за грешката си, но накрая отиде и се самоуби. Покаянието е друго нещо. Това е промяна на насоката на ума. Умът не гледа това, което казват или вършат другите, за да ги съди и осъжда. Християнският ум вижда своите грешки. Колко е хубаво да виждам моите грешки, моите страсти!

Вчера една жена от Пафос (хората от оня край още имат една особена спонтанност – Европа не ги е развалила, както развали много от нас) ми каза по телефона: «Страхувам се, владико, от всичко

това, което чувам. Децата в училище със спринцовките, войните, предсказанията, които правиш и ти, всичко това ме кара да се страхувам».

Попитах я: «Ти какво правиш? Не ми изглеждаш на уплашена». Отговори ми: «Е, да ти кажа, отидох и попитах баба си и тя ми каза: Дъще, многото мисли докарват страха».

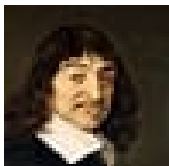
Чувате ли? Многото мисли носят страх и мъка, т. е. тревожност. Затова ѝ казах: «Твоята баба ти е дала отговора. Лечението е: по-малко мисли и повече молитва! Това е, по този начин страхът изчезва, «съвършената любов пропъжда страха» (1 Йоан. 4:18). А съвършената любов е да се молиш на любимия, на нашия Христос.

Днес в един момент, понеже пяхме много хубаво, си помислих с гордост (и това по-време на литургията!): виж какъв хубав манастир направихме, колко хубаво пеем, какъв хубав ред имаме! И така започнах да се самовъзхвалявам. Веднага го разбрах, слава Богу (мисля, че имаме бодър ум, слава Богу, само да не го изгубим). Затова си казах: Ама, какво правиш сега, Неофите? Самовъзхваляваш ли се? И веднага сведох чело върху светия престол (над Тялото и Кръвта Христови, това с което се причастихте), и Му казах: Христе, Боже мой, моля Те, научи ме да искам/търся само Твоята слава! Ти си моята слава. Аз нищо не съм. Без Тебе съм едно нищо, nothing, нула.

Когато така започнем да мислим, тогава мислим православно. Виждате ли какво направих веднага, щом разбрах грешната си мисъл? Заговорих на Христос и Му казах: Христе Боже мой, не моята слава, а Твоята слава, вечната Твоя слава желая. Моята докъде ще стигне – 70 години, 80? След това кой от децата ви и внуците ви ще знае много високия владика? Никой. Питайте сега децата си за Хрисант, моя покоен предшественик. Никой не го знае. „Род прехожда и род дохожда“ (Екл. 1:4). Да не се опитваме ние да пишем историята и да се увенчаваме със слава. Славата на Христос да желаем, която е вечната слава.

Но казахме коя е предпоставката: правослазната вяра и покаянието. Лечението на ума и на сърцето. „И всичко останало ще ви се придаде“ – пари, грижи, безпокойства, отечества. Казано е: „Първом търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко това ще ви се придаде“ (Мат. 6:33). Прочетете отново Евангелието! Четете житията на светиите! Четете Псалтира и го обикнете! И обикнете любимия ни Господ Исус Христос, и Той ще направлява и мислите, и сърцето ви!

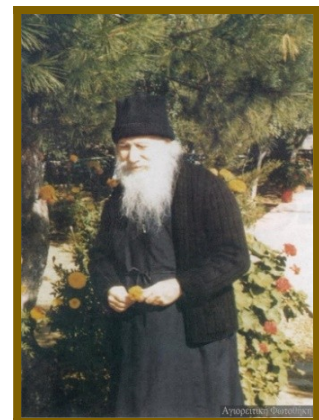
След това, когато затвори телефона жената от Пафос, знаете ли какво си помислих? Казах си:

Господи, помилуй! Ходихме да следваме и ни учеха на философията на Рене Декарт (1596-1650 г., френски философ, математик и физик, станал известен със своите новаторски философски идеи). Това е един западняк, изказал следната мисъл, която дори си записвахме ние, глупавите,

повлияни от атеистичните учения на Европа: „Cogito ergo sum“, „Мисля, следователно съществувам“.

Отидохме и го казахме това на свети Порфирий, а той ни отговори: „Грешно е това, чедо мое. Този е папист, а от еретична вяра еретична философия се ражда. Ние се молим, за да съществуваме“.

Чувате ли? „Моля се, следователно съществувам“. Някои казват: „Обичам, следователно съществувам“. Ама ако не се молиш, ако не постиш, ако не се подвизаваш, ако не се причастяваш, ако не се каеш, ще обичаш ли? Защо да говорим сега лъжи и лицемерия? Любовта е следствието. Всичко започва от молитвата и поста.

Както е казал Христос: „тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост“ (Марк 9:29).

Не е случайно, че в тропара на свети Николай след „Правило на вярата и образец на кротостта“ се казва: „учител на въздържанието те показва на твоето стадо...“. Учил народа си на въздържание. И въздържание не е само постът, нито само храната, а са също и желанията, и помислите. Не са нужни толкова много мисли! Нито много анализи! Нужно е много четене на Псалтира и много молитви! Да се молим на Бог и да му казваме: „Господи Исусе Христе, дарувай ми кротост,

смирение и простота!“ Това поиска свети Евмений и стана светец. Също и нещо друго, което казваше свети Паисий: „Господи, Боже мой, Исусе Христе, помилвай нас и целия Твой свят“.

Както виждате светецът не се грижи за себе си и за чедата си, а за целия свят. Да отворите паметта си! Да отворите сърцето си! Да се молите, да постите! Да искате кротост, смирение, простота и ще се изпълните с Божията благодат, т.е. с енергия. Благодат означава силата Божия и по този начин ще дойде впоследствие, по-късно, славата Божия. А тя е светлината на Троициния Бог.

„Тази светлина, казваше светата старица Галактия, е пълна с информация“. Което какво означава? Вие, по-младите тук, които черпите много информация от компютрите, знаете: означава, че сте получили и много знания. Но ако искате, че да мои, много знания, тогава са нужни и много молитви. И славата на Христос ще дойде да ви срещне, когато тя пожелае. Ние ще желаем само кротост, смирение и простота, а когато те ни се дадат, идва и славата, когато Господ пожелае. Не както направи безстопанственият (игра на думи: деспотис означава владика, господар, стопанин, б. р.) ви владика в олтара. Не така, но както направил свети Николай. Ние имаме за образец богоносните светци. Тях слушаме, тях следваме.

Превод: Мария Христова

Източник: https://www.youtube.com/watch?v=kBY2BrqzL4Y&feature=emb_logo